

Django Reinhardt fest (cikk a 11. oldalon)

EXCLUSIVE BOHÉM JAZZ MAGAZIN

SINCE: 2011

AZ EGYETLEN MAGYAR KLASSZIKUS JAZZ SZAKLAP

IV. ÉVF. 4. SZÁM – 2014. AUG.

Mohay András, jazz-dobos (1978-2014)

Július utolsó vasárnapján hajnalban dermesztő SMS-ekre ébredtem. Két olyan üzenetre, amit soha, senkinek nem lenne szabad megkapnia. Egy szörnyű közlekedési balesetről értesültem. Trombitás kollégám, akivel a rendőrszolgálatban dolgozunk együtt, mint felettesét hivatalból értesített, hogy Dennert Árpád kollégánk és barátunk súlyosan megsérült egy közúti balesetben. Még fel sem fogtam az üzenet tartalmát, amikor érkezett a következő, már nem hivatali, hanem privát értesítés: ugyanabban a balesetben segítségnyújtás közben életét vesztette Mohay András. Az ember ilyenkor reménytelenül csócsálja a szavakat, kétségbeesetten igyekszik megtalálni jelentésüket, hiszen azt nem jelenthetik, amit. Az nem lehet! Biztos nem úgy vesztette életét... biztos nem az András...

Fájdalmasan kevés alkalommal muzsikáltunk együtt, mindössze egyszer-kétszer. Külön utakat jártunk, ritkán találkoztunk, indokolatlanul ritkán. Idén tavasszal a nagykovácsi Amerikai Iskolában

gyerekeknek tartottunk előadást jazzről, swingről. András dobolt. A Tőle megszokott profizmussal, alázattal. Nem kis meglepetést okozott azzal, hogy mennyire tisztában volt hangszere szerepén kívül a jazztörténet azon részével is, amivel a jazzisták többsége nem szokott foglalkozni. Tudtam Vele Kenny Clarke-ról vagy akár Joe Jones-ról beszélgetni. Lélekmelegítő, optimista találkozás volt. Az utolsó...

Andrásnak voltak nehéz évei, sok jazzmuzsikusi aggódott érte, sokszor, és ő előjött az árnyékból, talpra állt, boldog életet kezdett élni. Boldog életet akart élni! A sors azon a nyárestén, egy fergeteges debreceni koncert után hazafelé, másként akarta. A sors most nem volt fair, Andrást segítségnyújtás közben érte a végzetes baleset.

Sokan lépnek színpadra úgy, hogy jól csinálják, amit csinálnak. És vannak néhányan, akik nem csak jól csinálják, hanem csak jól beszélnek ezt a nyelvet, hanem szent „örülettel”, megszállott fejlődési vágyással, elkötelezetten szolgálnak. András ezek közül való volt. Hiányozni fog... Elvesztése nehezen gyógyuló sebet ejtett, de meggyőződésem, hogy a fentebb említett erényei és kedves, szeretni való karaktere az elfelejtethetetlen muzsikusközözlemel. Mindössze 36 évet élt.

...és még valami: Scott LaFaro, Clifford Brown, Richie Powell, Ben Tucker, Bob Berg, Mohay András... Vigyázzon ráink jobban az utakon a muzsikusközözlemel!

Szalóky Béla

A TARTALOMBÓL

Angliából jelentem: Bohém-koncert magyar-Londonban / **Oh Yeah Day 2014**

Turnénapló – 17 nap Angliában, rendhagyó beszámoló a Bohémek mennybemeneteléről és hanyattatásairól

Eleanor Powell – hogyan lett a gyönyörű táncosból film- és TV-sztár

Kottamelléklet: Christopher Columbus

Pannon Jazzvilág: Bacsik és Tabányi

Django Rulez

Dzsessztétika: A zenei sztereotípiák 2.

Bánki csapongások Hrabal módra

Elfeledett nagyságok: Lambert, Hendricks, and Ross

Újdonság! – Örökös Bohém VIP-tagság

IMPRESSZUM:

Bohém JazzMagazin

Bohém VIP-tagok és előfizetők részére
a *Kecskeméti Jazz Alapítvány*
elektronikus és nyomdai tagi kiadványa
Előfizetés, lapszámonkénti vásárlás
a Bohém Webáruházban:

<http://bohém.shoprenter.hu>

Lapszám ára (digitális): 490 Ft

Előfizetés (digitális): 2490 Ft

Előfizetés (nyomtatott): 4990 Ft

Előfizetés (nyomtatott ÉS digitális, ajándék CD-vel!): 4990 Ft

Felelős szerkesztő: Dr. Ittész Tamás

Cím: 6001 Kecskemét, Pf. 652.

Telefon: 0620/336-4620

E-mail: help@bohémragtime.com

www.bohemragtime.com/jazzmagazin

ANGLIÁBÓL JELENTEM • Füstös-Simon Zsuzsanna

Zsuzsi (sőt, Zsazsa) jelenleg férjével Angliában él, s bár más témákkal foglalkozik, de jazzrajongóként és újságíróként azért tájékozódik a szigetország minket érdeklő történeteiről is. Mostantól kisebb-nagyobb rendszerességgel Angliából küld tehát beszámolókat.

Zene, amitől még az Árpád-ház is életre kel

Good Evening, Jó estét, Csókolom – próbálok a bárban biztos, ami biztos alapon két nyelven is az, aki Angliában magyar vonatkozású programon vesz részt. Miután a nyelvi környezet tisztázottá válik, a csevej így folytatódik: „Folyó bort szeretnék.” A csapos hölgy felnevet, a sorban állókkal egyetemben: „Kérem, itt minden bor folyik, nincs olyan, hogy szilárd bor.” „Jó, akkor két deci tokajit.”

Volt, akinek így kezdődött az angliai Bohém turné magyaroknak szervezett koncertje Northfieldsben, egy közel másfélórás utazást követően. Maga a Londonhoz tartozó 3. zónában fekvő környék, Northfields, amolyan igazi kis esős hangulatú angol vidék, nem éppen Central London, de könnyen megközelíthető a szövevényes metróhálózatnak, a térképeknek (és az azt használni tudó férfiaknak) hála.

A koncertnek helyt adó St. Stephen's House, ha úgy tetszik Szent István Ház egyébként a Northfields környékén élő katolikus beállítottságúak mini-centruma, van ott mindenféle program, a szüreti báltól kezdve filmklubig, vagy művészettörténeti előadásig természetesen a névadó fő irányról sem megfeledkezve.

Ha a hely mesélni tudna, nyilván számos érdekes és pikáns dolgot bocsátana köz tudomásra történelmét illetően, de olyasmi, ami 2014. augusztus 23-án szombat este történt a falai közt, valószínűleg még sohasem esett meg azelőtt. A különböző bálók és programok alkalmával feltételezhetően szólt ott már mindenféle muzika, a rocktól és poptól a hamiskeringőzni készítő andalgó, lassú retro számokig, de egy bizonyos, hogy original Bohém minőségű jazz még sosem határozta meg az est alaphangulatát. Nem csoda, ha a faliképeken ábrázolt Árpád-házi szentek is majd táncra perdültek a jóféle magyaros

jazz hallatán, de legalább is kontúrjaik mintha kevésbé szigorúnak tündek volna az eléjük szabott üvegen keresztül. Ki látta, hogy Szt. István és Gizella nem kacsintottak-e cinkosan egymásra, amikor a „Miért szerettem bele magába” című dal első taktusait felismerték? (A konzekvensen nemzeti és vallásos érzelműek e sorokra reagálva talán már a máglyát izmítják, de kérik belegondolni a szentek is csak emberek, nemde? A jó zenét, meg mindenki szeretheti, legyen glóriás szent, vagy akár megrögzött gazember ☺)

A Bohémek oldaláról szintén utazással kezdődött a kéthetes koncertturné nyolcadik napja és gondolnivaló, hogy az előző napok is hasonló embert próbáló, hosszú órákig tartó úton-levéssel fejeződtek be és kezdődtek el, ám ebből a hallgatóság semmit nem realizált, a lendület, a hangulat, a zenekari poénok ugyanolyan elánnal működtek a maroknyi közönség (és a kíváncsiskodó faliképek?) örömeire.

A közönség fizikailag is jelenlevő tagjaira visszatérve, láthatóan sok volt az első bálozó, vagyis inkább első „bohémózó”, derült ez ki főként abból, hogy pl. a Miki-Zoli vizes szivacs attrakciót szokatlanul hangos kacagással vették tudomásul és minden hasonló megmozdulás láttán, a teremben ülő mosolygó fejek aránya közelítette a 100%-ot. Na, nem mintha ez általában véve másként történne, mégis a sokat látott Bohém látogató észreveszi a niansznnyi különbségeket és felismeri a közönség non-verbális tetszésnyilvánítását.

Ha már londoni magyarok háza, magyaroknak szervezett koncerttel és magyar (nem folyó) borokkal, akkor evidens, hogy olyan jazz-nótákból áll a repertoár, amitől az ember a '20-as, '30-as, '40-es évek magyar filmvilágában találja magát egy fekete-fehér film főhőseként/főhősnőjeként, aki éppen halálosan szerelmes és nem tudni, hogy a nótába-e vagy esetleg másba, mert naphosszat csak a „Május van, az orgona virágzik” édesbús melankóliája ömlik a gramofonból.

Nem csak a régi filmek és a boldog békeidők idilli hangulatát idézik a játszott

számok, hanem egy konkrét életérzést, ahogyan a modorosság és a finom úri viselkedés beleszövődik a mindennapi kapcsolatokba, a férfiak gavallérok, a nők pedig elegáns dívák és csipkekesztyűben szipkát tartogatva várják, hogy megcsörrenjen a telefon és a „rándevű” helyszíne tisztázódjon. Budapest régi kávéházai és cukrászdái olyan távlatokba repítik az embert, ahol nyilvánvalóvá válik, hogy a magyar jazz mindenhol jó, de legjobb otthon és bár a Bohém mindenütt Bohém, de a magyar számoknak otthon van igazán autentikus jelentőségük.

A jövőre nézve érdemes előre tájékozódni, hogy 2015 nyarán hol turnézik majd a banda, és úgy tervezni a programot, hogy ha Kecskeméten és Budapesten nem is, de legalább valahol a világban el kell csípni egy kedélyjavító jazzkoncertet, és megfigyelni, ki lepődik meg jobban a véletlen találkozáson, a zenekar, vagy az otthoni rajongó. Végül azoknak, akiknek bátorításra van szükségük: Life should be enjoyed; listen to jazz music, drink wine and you'll be the happiest person ever.

Oh Yeah Day 2014

Idén augusztus 1-jén Kiskőrösön a Közúti Múzeumban, 2-án Kecskeméten a főtéren, 3-án pedig Budapesten a Magyar

Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum udvarán tartottunk nagyszerű Oh Yeah Day koncerteket, Louis Armstrong születésnapját és a klasszikus jazz világnapját ünnepeve. Köszönjük a támogatóknak, elsősorban a Heliosnak, a Play Live Alapítványnak és a Tormási Autóháznak, hogy létrejöhettek a koncertsorozat!

Turnénapló napról napra Bohémekkel Angliában

A 29 éves Bohém-történelem talán eddigi legfárasztóbb turnéját éltük végig idén augusztus 14-30. között. A 17 nap alatt 14 koncertet adtunk és 6000 km-t utaztunk. Alább tömör összefoglalás a történelekről, a vizualitást Mátrai Zoli fotói segítik.

1. nap: A zenész legádázabb elensége, az utazás jutott mára. Az eső szakad és – ellentétben az eddigi közel három évtizedes szerencsénkkel – a német dugók mindig a mi irányunkban vannak. Szállás Frankfurtban, kipakolás felhőszakadásban, tíz helyett tizennégy óra út után. Korb Attila bölcsen kimaradt ebből a gyalázatból, belga barátjához repült egy Duvel-sörpartira, Hollandiában csatlakozik hozzánk a holnapi koncerten.

2. nap: Nem rohanunk, 11-kor indulunk csak, a német-holland határra megyünk játszani, de minden változatlan, esik és nagy dugók vannak, öt órányi autózás után viszont jól megéltetnek minket. Ránkfér... Robert Duis barátunk (a Limehouse Jazz Band trombitás-zenekarvezetője, a koncert szervezője, nagy csodálónk) úgy konferált fel minket, hogy amilyen világszínvonalat jelentett a focinak Puskás, ugyanolyan nívót adnak a jazzben a Bohémek révén. Ezek után (pláne tele hassal) nem is lehet más az eredmény, csak a hollandoktól szokatlanul lelkes fogadtatás. A koncert után pakolás, átöltözés, irány Calais, el kell érnünk a hajnali kompot. Legalább már nincs forgalom, eső is kevesebb.

3. nap: A komp úgy néz ki, mint egy nagy bevándorlóhajó, iszonyatos embertömeg, mindenki fetreng a földön, ahol szabad helyet talál. Én is hunyok egy óráskat egy kanapészerűsége, de Doverben legalább tiszta idő fogad minket és 140-nel lehet végiggyalulni Oxfordig. Onnan irány a Pershore Jazz Festival, reggel fél 9-kor érkezünk, egyből be a szobákba, s pár óra alvás után délután 3-kor már játszunk. A koncert második felére már tele van a színházterem (négy helyszín között vándorol a közönség, mi számítunk az egyik legnagyobb attrakciónak), nem érződik rajtunk a fáradtság. Az angol harsonás-legenda Roy Williams a Cornet Chop Suey után bejön a színpadra, megöleli Korb Attilát: Incredible, mondja, majd szinte könnyes szemmel elmegy inni. Este a fél banda beveszi magát a helyi thai étterembe, nagyon jól esik a normális (sőt, különleges) étel. Utána még egy kis zenehallgatás a fesztiválon, majd alvás, a turné alatt ugyanis ki kell használni minden percet a pihenésre.

4. nap: Egész napos lazaság, zenehallgatás (jó bandák vannak), internetezés (a tavalyi évvel ellentétben van *free wifi*), este játék, teltház, örömteli siker, még örömtelibb alvás. De előtte még sörözös beszélgetés néhány régi baráttal (Nick Ward, Jeff Barnhart, Enrico Tomasso stb.). A zenészek között is egész szép kis rajongótáborunk alakult ki, a mindenki által elismert angol zongorista és jazztudor Keith Nichols mindenkinek elmondja, milyen nagyszerűek vagyunk. Négy éve Newcastle-ban azt kezdte el hallálos komolysággal mesélni minden arra tévedőnek, hogy én az ő korábbi magyarországi kalandjából származó fia vagyok, s még mondta is: hát nézd, úgy néz ki, mint én, úgy zongorázik, mint én. Csak azért nem hitték el, mert én egy idő után mindig elrohögtem magam.

5. nap: Reggel megnézzük a pershore-i templomot, majd rövid utazás Astonba (kis falucska Oxford közelében), elosztjuk magunkat a rabtartóknál (a „házigazda” több évtizedes hagyományú Bohém-turnés elnevezése), este koncert a helyi Village Hallban, ami

szokás szerint tele van. Kicsit tompák vagyunk, de a közönség vigyorog. Vannak régi ismerősök, az egyik jazzklub-vezető közli, hogy már készülnek, minimum 20 embert hoz magával közönségnek a márciusi Bohém Fesztiválra. Isten áldja!

6. nap: Astonból 11-kor el kell mennünk, a bristoli magyar házigazdák közül viszont csak egy van ott-hon, náluk csövezünk egész délután. Úgy tűnik, végleg kezdődik a szokásos turnés cigányélet. Minden nap utazás, bőröndből élés, alvás mindig másutt, közben többszáz kilométernyi autózás... Brrrr... Buli este kilenckor a világ legkisebb klubjában, ahol hetente egyszer van jazz. A hely persze tömve, régi ismerősök és sok új angol fej (négyen pl. Londonból jöttek el miattunk), lelkesek, mi kevésbé, mert ágyba éjjel kerülünk. Gyorsan alszunk és keveset.

7. nap: Az első szabadnapunkon reggel gyors szavazás után eldől, hogy a bristoli kikötőben megnézzük az SS Great Britain nevű híres hajót. A hajómuzeum meglátogatására az információs táblák szerint 4-5 órát kéne szánni, én fél óra alatt végzek vele (de nagyon jó, gyerekekkel órákba telne), Török Józsi azért alaposabb, a többiek kint nézelődnek, van mit. Utána sokórás autótú, a kikötőváros Harwich a célpont, ahol nagy lakmároztatással fogadnak (rákocská is

van), majd elmegyünk a házigazdákhöz. Én harmadmagammal ismét Betty nénihez kerülök, aki Anglia első női mészárosa volt, most házakat ad ki és újít fel, 85 évesen nem áttal létrára mászni és házat festeni, ha kell. Minden városi esemény szervezésében benne van (ötezer motorosnak árusít italt jótékony célra gyűjtve, zsűrizik a helyi karneválon, de ottlétünk-kor már a szilveszteri tűzijátékot szervezte), emellett nagy világutazó, szeptemberben 17 napos vietnami körútra megy.

8. nap: A házigazda Chris (akiről kiderül, hogy skót származása ellenére High Steward, vagyis amolyan életreszóló tiszteletbeli polgármesterféle is a városban) megmutatja a városházát (a fenti képen Mátrai Zoli mint harwichi polgármester), majd egy idegenvezető hölgy végigvisz bennünket a harwich-i nevezetességeken, megnézzük az Amerikába angolokat szállító Mayflower hajó kicsiny múzeumát, megcsodáljuk a többszáz éves kikötői rakodómalmot (kettő van belőle a világon, fantasztikus kis tákolmány, már a rómaiak ilyeneket használtak, s mechanikailag olyan jól működött, hogy a tervek nem változtak kétezer évig), felmegyünk a világítótornyba (ahol a „gondnoknő”, Lighthouse Lil némi készpénzért, szobát, reggelit és egyéb szolgáltatásokat nyújtott a megfáradt és rászoruló utasoknak), valamint megnézzük a Napóleon ellen épített erődöt is (a franciák nem jöttek végül, de az erőd megmaradt, a lenti képen ott pózolunk). Este koncert, az itt megszok-

kott sikerrel, s olyan teltházzal, amelyen még eddig nem volt Harwichben (igazság szerint az előző két évben is többen ezt mondták, de örömmel elhiszük idén is). Ismét eljön egy fiatalember, aki 18 éves születésnapjára Bohém Összest kapott az anyjától, megvan neki minden egyéb felvételünk (most megveszi az azóta megjelent hiányzó négyet) és a szobája falán a dedikált képünk díszleg. Szent örült.

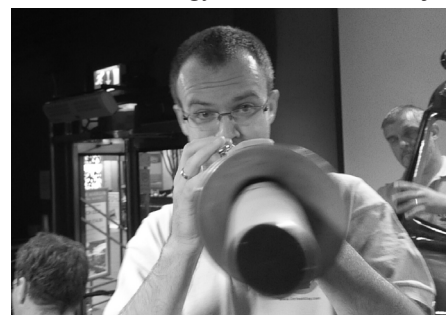

9. nap: Reggel utazás Birminghambe, némi dugóval vegyítve. Kipakolás a kaszinóban (ott játszunk a bárban, fura helyszín), vacsora és szállítás a magyar vendéglátóknál, fellépés Karsival, aki magyar énekesnő (Karolina, ugye). A hangulat jó, táncolnak is, meglepően sok az angol, lélekben inkább magyar bulira készültünk. Mi a bárban játszunk, a kaszinóban közben zömében ázsiai és arab bevándorlók mulatják el a munkanélküli segélyüket. Éjfélre játszunk, utána haza, beszélgetés némi alkohol kíséretében, nem is tudom, hánykor kerülünk ágyba, de elmúlt éjjel kettő.

10. nap: Mátrai Gyurival arra ébredünk néhány óra alvás után (konkrétan reggel fél 8-kor), hogy iszonyatos hangerővel pittyeg (vagy pityeg?) valami a fejünk fölött. Jé, bekapcsolt a füstjelző! Füst persze nincs (tűz még kevésbé), de az elem merülőben, a rendszer megbolondul. Gyuri megpróbálja kikapcsolni (van rajta valami gomb-féle), mire beriaszt az egész ház. Ez még megtörténik háromszor, a pittyegés egyre sűrűbb, viszont cseppet sem halkabb. Gyuri kimegy aludni a buszba, én valahogy kimászom az ágyból, ez a nap is kialvatlanul indul. Londonba 2 helyett 4,5 óra alatt érünk, az úton iszonyatos dugók. Már a német autópályákon is számolgattam, hogy mi lehet ennek az oka, de arra a frusztráló következtetésre jutottam, hogy

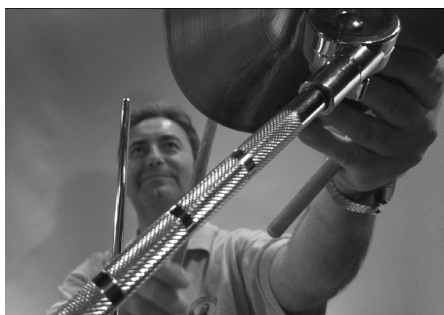
akármilyen matematikai képlettel írjuk le a dugók természetét (az autópályák át-eresztőképességét vizsgálva, figyelembe véve az autók sebességét, a sávok számát, az esetleges útszűkítéseket, sávlezárasokat, nagyobb csomópontokat), nincs az a tudományos képlet, ami a gyakorlatban használható lenne, mert az emberi hülyeség bármit felülír. Angliában konkrétan az még nem baj, hogy a többség egy kicsit a megengedett sebesség alatt autózik, az már nagyobb probléma, hogy úgy ragaszkodnak egy-egy sávhoz, mintha verejtékes munkával megszerzett saját tulajdonukról lenne szó; a balra (igen, ott balra) kihúzódnak szinte ismeretlen fogalom a többség számára. Az sem egészséges, hogy a kamionok négy sáv esetén lazán mennek be a harmadik sávba előzni, útszűkítésnél pedig egyszerre két sávban terpeszkednek. De a dugók legfőbb oka (legalábbis mai meglátásom szerint) az esetek túlnyomó részében nem a túl sok autó, hanem egy rendkívül egyszerű tény: ha az angolok zöme meglát egy mérőfeldekkel későbbi útépítés előjelzőjeként kitett 60-as táblát (mérőfeldekben értendő, kb. 96 km/h), akkor önként és dalolva azonnal a padlófékes megoldást választja, akkor is, ha a kocsisor előtte láthatóan szinte változatlan sebességgel halad. Az 50-es tábla (80 km/h) még rosszabb, szinte riasztó hatással van minden sofőrre. Így aztán szépen visszatorlódik mindenki, megáll a sor a semmiért. Na, ez a mentalitás jelentett a plusz 2,5 órából kb. kettőt a Birmingham-London szakaszon. Londonban annyi időnk volt, hogy kipakoljunk a szállodában, s már ültünk is vissza a kisbuszba egy újabb másfél órás útra; ennyi volt ugyanis a Szent István Házig. Ott kedves fogadtatás és a legpesszimistább terveknel is maroknyibb közönség fogadott minket. Az a többezer magyar, aki megkapta meghívót, eltűnt szőren-szálán. Mindenki azért nem nyaralhat... Ha csak azok ott lettek volna, akik ígérték, már közel 100 fős a közönség. A koncert ettől még lemegy, sőt! Talán a legjobb, legfelszabadultabb koncert. Hálás is vagyok a zenekar tagjainak, hogy ugyanúgy állnak hozzá a kérdéshez, mint én: azok, akik ott vannak, nem tehetnek arról, hogy mások nincsenek je-

len. Őket tehát kiszolgáljuk, azt hiszem, tényleg maximálisan. Utána virsli muszárral jól megérdemelten, majd bő órák kisbuszozás a hotelig kevésbé megérdemelten. (Az alábbi kép Mátrai Zoli fotós munkásságának lehető legelőnytelenebb önarcképe, na jó, selfie-je, ami viszont hűen kifejezi a 10. nap viszontagságait.)

11. nap: Úgy látszik, az új londoni helyszínek nem teljesítenek túl jól. Az egyébként fantasztikus O2 arénában található, egy éve működő WM Jazz Clubról kiderül, hogy a világ egyik legszervezetlenebb helye, gyakorlatilag nem szerveztek közönséget. Nekem kell szólnom, hogy kezdéskor azért egyrészt ha kinyitnák az ajtókat, másrészt ha kitennének az ajtó elé egy megállítótáblát. Ja, tényleg, mondják. És kiteszik. Mentőségükre szóljon, hogy csak alkalmazottak voltak jelen, főnök sehol. Mindenesetre elkezdene bejönni az emberek. A miniket beszerző menedzser beteget jelent és csak emailben kommunikál, a főmenedzser a koncert után ér oda. Szabadkozni, egymásra mutogatnak és hazudnak úgy, ahogy igazi angolt még élő ember nem látott hazudni. Hozzá tartozik az igazsághoz, nem is teljesen igazi angolok, s a hangmérnök srác szerint a WM a legszervezetlenebb hely, ahol valaha is dolgozott – bár adottságai szerint pedig az egyik legjobb. Volt olyan, mondja, hogy kint sztárnak számító és az ifjúság körében is tényleg népszerű jazzisták két ember előtt nyomták végig a bulit. Mi jók voltunk, negyven ember bejött és ráadásul nagyszerű volt a hangulat. Bosszúból kiesszük a helyszínt a vagyonából, majd visszamenekülünk a szállodába.

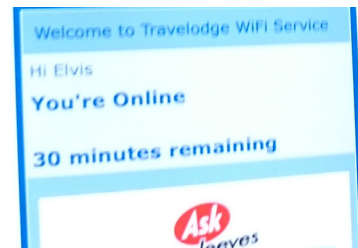
12. nap: Eddig, csodák csodája, szinte végig sütött a nap és kiváló idő volt, eső alig. Bezzeg ma! Végig szakad, reggel korán indulunk, mert egy kis faluban van jelenésünk délben. A cublingtoni The Unicorn fogadót újdonsült ismerősünk, Steve George vette meg harmadmagával, amikor lakóházzá akarták átalakítani a falucska egyetlen pubját. Ezt a hagyományokra valamit is adó angolok nem hagyhatták, de öt éve a társai kiszálltak, Steve-ra maradt a bőven nyereséges fogadó. Mindenki odajár, néha tejjért, kenyérért is, mivel bolt nincs a faluban. Van, aki nem vezet háztartást, hanem feleségével együtt mindennap ott eszik-iszik, havi 2500 fontot otthagya. Meg sem kottyán, nem szegény a környék. Mi a szabadnapnak számító hétfői kocsmabuli zenekara vagyunk (elegánsabban Cublington Beer Festival), szakadó esőben egy sátorban játszunk három órát, a tisztességes méretű és kitaró közönség nagy öröme. Steve rendkívül elégedett a zenével, sőt büszke, hogy elmentünk hozzájuk. Mi pedig a vendéglátással vagyunk kibékül-

ve: a pubtulajdonos mintegy 26 szobás, a Deep Purple egykori énekésétől vásárolt házában alszunk. A házhoz egy hektárnyi kert tartozik (labirintussal, tóval), nyári lak, tenisz- és golfpálya, valamint medence és szauna. Lefekvés előtt teaparty a hatalmas konyhában, előkerül a házigazdák öt gyerekéből kettő (a többiek éppen világszerte utaznak), Zoli megszereli Steve sosem használt szaxofonját, Gyuri a didgeridoo-t reparálja (előkerül belőle egy székláb, egy fél billiárd-dákó és egy törött fadarab), Steve és felesége rendkívül hálásak. A wifjükre rászabadulunk (ez már ugye népszokás a turnékon, a wifi-kódok megtudakolása mindenütt a legelső tevékenységek közé tartozik és aranyat érő információnak számít), és elvonulunk a fedelmi lakosztályokba aludni. (Az alábbi képen a birtok felülről látható.)

13. nap: Szaunával és úszással nyitom a napot, de a többi Bohém nem tart velem (előző este még mindenkinek nagy volt a szája), közben Steve és Sarah (a rendkívül kedves, aktív és mindenért felelős feleség) előkészítik az ötcsillagos szállodákat meghazudtoló gazdagságú reggelit. Összepakolunk, Steve még közös fényképet akar, s úgy búcsúzik, hogy reméli, még visszajövünk. Hát mit mondjak, mi is. Ide bármikor. De ma megyünk tovább Oxfordba, pontosabban egy autópálya melletti szállodába (a Travelodge hálózat a hotel és a motel keveréke, rendkívül tiszta és tágas szobákkal, mindenkinek csak aján-

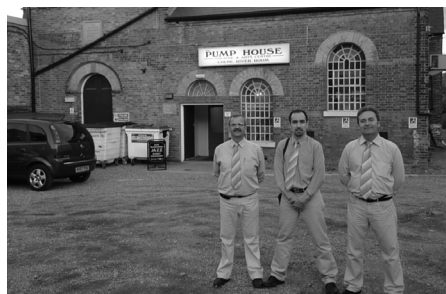

lani tudom, akár autópálya mentén, akár belvárosban). Néhány órák pihenés, illetve wifizés (a félórás free wifi bármilyen nevet elfogad, Falusi Frédi egyből be is jelentkezik Elvis Presley-ként, amint a kép is tanúsítja), majd Oxford Summer-town városnegyedébe kocsikázunk, ahol egy szép nagy templomban játszunk. Az akusztika borzalmas (a mi műfajunknak a templom, az uszoda és a sportcsarnok az, ami nem előnyös), viszont sok zenész eljön és mindenki nagyon élvezi a koncertet (próbálunk azért a körülményekhez képest jól bánni a hangzás lehetőségeivel). A visszajelzések nagyon jók, egy civilben anglikán pap jazz-zenész egyenesen a világ legjobb klasszikus jazz zenekarának titulál minket. Karcsi és párja, Soma is eljönnek a kedvünkért Birminghamból, de a közönség szinte kizárólag angolokból áll, a koncertről még egy lelkes blogbejegyzés is született.

14. nap: A turné második szabadnapja, ránk is fér. Délelőtt heverészünk, délben pedig Nagy Petiékhez megyünk ebédre. Peti képviseli a zenekart Angliában, ő rakta össze a turnét. Peti és felesége, Judit rakott krumplival vártak (dobosunk, Falusi Frédi kérésére), de újszülött kisfiuk nem nagyon tud aludni a napaliban kialakuló Bohém-hangzavartól. A magyar

ízek nagyon jólestek, sört sem hagytunk a háziaknak, jócskán este értünk vissza a szállásra.

15. nap: Nem sietjük el az indulást, délben felvesszük Török Józsi (aki az elmúlt három éjszakát közeli magyar ismerősöknél töltötte), majd közösen meglátogatjuk a turnékon csak katedrálisnak nevezett bevásárlóközpontot Aylesbury-ben (most épp az Asda-katedrális van soron, de létezik, ugye, Tesco-katedrális és Aldi-katedrális is). Kora délután már az utolsó két napunk házigazdájánál vagyunk: Stephen és Jean igazgatják a turné zárókoncertjének helyszínéül szolgáló Botany Bay jazzklubot, de addig még van két másik fellépés. Náluk viszont alhatunk mind a nyolcan, etetnek, itatnak, rendkívül kedvesek. Korai vacsora után kényelmes félórás autózással Watfordba megyünk, ahol a helyi jazzklubnak helyet adó kicsiny Pump-house Theatre-ben játszunk rendkívül lelkes és mosolygó közönségünknek. Mi tagadás, idősek mind, de életünkben először kapunk csupa ötös osztályzatot a Bohém-kérdőíveken. (Itthon ez rendszeres, de nyugaton gyakran odaírják, hogy ilyen szuper, olyan nagyszerű, jöjjünk máskor is és lazán adnak mellé egy négyest.) Mindenki elégedett, ide is visszahívnak, éjfél után a háziaknál még vár egy kis bor, sajt és keksz.

16. nap: A turné utolsó és egyben a legsűrűbb koncertnapja vár ránk: két fellépés, összesen öt szett muzsika. Dél előtt 10-kor bemetérözünk London belvárosába (a hangszerek tömegközlekedéses cipelésében már nagy gyakorlatunk van az előző két évről, ráadásul oda mindenki metróval jár, vagy taxival, kocsival be sem engednek). A Spice of Life jazzklubban minden pénte-

ken fél 1 és fél 3 között klasszikus jazz szól, masszív törzsközönséggel. Már két éve is teltházunk volt, tavaly még egy kicsit teltebb, most kezdés előtt egy órával minden ülőhely foglalt, s jópáran kint ragadnak, mert nem engednek be több embert, ha elérték a tűzoltóság által meghatározott maximális létszámot. Iszonyatos zsúfoltság, nagyszerű hangulat, ide is visszahívnak. Azért a szünetben beviszek egy régi angol barátot, mondván, ha más hol nem, majd mellettem elfér a zongoraszéken. Gyors visszametrózás és egy órácskányi pihenés után vacsora, majd indulás az utolsó koncertre. A honlapjukon nem is szerepelünk, Stephen szerint azért nem, mert csak mi vagyunk ott pénteken, egyébként mindig keddenként van náluk zene, ráadásul egy köremailre meg is telik a hely, lefoglalnak minden helyet. Jó érzés, hogy ilyen jó hírünk van, ki is tesszük a lelkünket még utoljára, de ettől függetlenül mindenki hullafáradt, én konkrétan nem emlékszem, hogy melyik számot játszottuk már a koncerten, a végén a közönséget kérdezem, hogy ez és ez volt-e már. A siker itt is magáért beszél, a visszahívás egyértelmű, csak mondjuk dátumot minél előbb, kérik. Éjjel gyors vörösbort-sajt-keksz combo, majd uccu az ágyba.

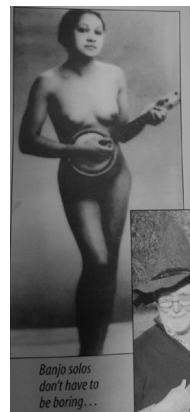
17. nap: Korb Attila mindannyiunknál előbb hagyja el az objektumot taxival, ő visszafelé is repül, délután háromkor már harkítja van Budapest. Mi heten gyors és nem elegendő alvást követően fél hétkor indulunk, mire a fél tízes komp Franciaországba ér, itt már dél van (Attila már rég otthon), mire kiengednek a hajóból, fél egy. A kompon azért még az utolsó lehetőséget néhányan kihasználják az otthoni sörkészlet feltöltésére, a sörök aztán szépen bekötte a

biztonsági öv védelmét élvezve utaznak hazáig Attila helyén. Szárguldas hazáig, a magyar határon feladom, kiszédülök a volán mögül, Lebanov Józsi folytatja, reggel fél négyre érünk haza. Sok ez az 1800 km egy fenékkal. Legközelebb is megyünk, de nem 17 napra, ez, valljuk be, minden szépsége és a jó élmények, nagyszerű fogadtatás ellenére borzalmas kör volt. Jó itthon, na.

Ittész Tamás

Ui.: Végso tanulságként egy, a 17 napos turnéhoz hasonlóan farsztó, ám filozófiai mélységektől sem mentes kép egy angol jazz-szórólapról, melynek felirata szerint a bendzsósózlóknak nem kell feltétlenül unalmasnak lenniük. Gyuri, gyakorlsz már?

NEM CSAK ZENE, TÁNC IS! - a cake walktól a swingig • Vajda Gyöngyvér, Janicsek Gábor

Gyöngyvér és Gábor együtt nyertek párban swingtánc-világbajnoki címet. A 25 éves Bohém-gálán is színpadon voltak. Mindketten foglalkoznak tánctörténettel is, tanítanak a Táncművészeti Főiskolán.

Eleanor Powell (1912-1982)

1912-ben született Springfieldben. Visszahúzó kislánként édesanyja hatévesen balettórákra írta, de a kicsi lány nem ragadt le a klasszikus stílusnál, bár nem is fordított annak hátat. A korszak divatos mozgásvilágával ismerkedett. A korszak táncosnőinek kötelező volt a sztepptudás, ezért ő is elkezd Jack Donahue iskolájában a műfajjal ismerkedni és igyekezett azt teljes mértékben magáévá tenni, így – fiatal kora ellenére – minden gondolata a tánc bűvöletében zajlott.

Kitartásának és természetesen tehetségének köszönhetően már 11 éves korában szerződést kapott egy varieté vezetőjétől. 17 éves korában már a Broadway egyik táncosa, ahol feltűnést kelt egyedi kecses, de sportos stílusával. A korszak újságjaiban úgy jelennek meg a róla szóló hírek és cikkek, mint a leggyorsabb lábú női sztepptáncosnőről.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

HÁZIMUZIKA MINDENKINEK • Fodor László

Laci a Hot Jazz Band klarinétosa, a Bohémekkel 1990 és 2000 között tíz évig muzsikált, Gödöllőn fiatalokból álló dixielandsapata is van. Az utóbbi adta az ötletet, hogy amatőr zenekaroknak is használható kottamellékletet (három fúvós, basszus akkordokkal) produkáljon minden számba – ha a VIP-tag nem zenél, a rokonok, ismerősök között biztos akad egy-két hangszeres.

Christopher Columbus

 Sok szeretettel köszöntelek kedves dixie-t kedvelő olvasó! Ebben a számban egy közismert, a Benny Goodman-zenekar által sokat játszott nótának, Andy Razaf és Leon Berry szerzeményének első periódusát láthatod, melynek címe: Christopher Columbus. Az első periódus most kivételesen ebben az esetben nem azt jelenti, hogy ez volna

a szám eleje, de ezt megtudhatod, ha letöltöd az egész darabot. Joggal kérdezheted, miként lehet egy bigband-hangszerelést átültetni egy kis zenekarra. A választ szintén a letöltéskor fogod megkapni, reményeim szerint. Természetesen nem lehet elvárni a nótától, hogy úgy hangozzék, mint egy nagyzenekari hangszerelés, de mégis ezt a hatást hivatott képviselni. No meg azt is, hogy egy nagyszerű klarinétos, nevezetesen Benny Goodman tette híressé a számot, ezért a hangszerelés közepén egy úgynevezett killer diller-es klarinétszóló van. Ez azt jelenti, hogy a dob ritmikusan, néha szinte kifordítva az

ütemeket, az álló tamon kíséri a virtuóz klarinétszólót. Tehát, ha ezt látod a kottában, hogy „Drums Killer Diller”, akkor a nagydob négyeket hoz, a lábcin két-tő-négyet, az álló tam pedig ritmusaival (figyelmeztetek: ritmikus ritmusaival!) igyekszik „meggyilkolni” a szólistát. Nagyon hatásos „fegyver” egy koncerten a közönség meghódítására. Jó kísérletezést kívánok!

A teljes szám (szólamokkal) letölthető a Bohém Webáruházban:
webshop.bohemragtime.com

Christopher Columbus

Theme 2 Tutti Chu Berry arr.. lafo

Clarinet in B $\flat$

Trumpet in B $\flat$

Trombone

Bass

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$ B $\flat$ /F G m7 C m7 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$

B $\flat$ 6/F G m7 C m7 F7 B $\flat$ 6 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$ B $\flat$ /F G m7 C m7 F7

13

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

13 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$ B $\flat$ 6/F G m7 C m7 F7 B $\flat$ 6 D7 D7

18

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

18 D7 D7 G7 G7 G7 G7 C7 C7 C7 C7

23

B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

23 F7 F7 F7 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$ B $\flat$ /F G m7

28

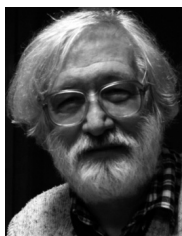
B $\flat$ Cl.

B $\flat$ Tpt.

Tbn.

B.

28 C m7 F7 B $\flat$ 6 B $\flat$ 6/D E $\flat$ 6 E $^{\circ}$ B $\flat$ 6/F G m7 C m7 F7 B $\flat$ 6 F7

PANNON JAZZVILÁG • Simon Géza Gábor

SGG elsősorban diszkográfus, 1964 óta kutatja a magyar jazz történetét, a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság alapító tagja, a www.jazzkutatas.eu című lap főszerkesztője, jónéhány Bohém-album kiadója. Legkedvesebb témájából, a magyar klasszikus jazz (nagyközönség számára szinte teljesen ismeretlen) történetéből szemezget cikkeiben, a magyar ragtime-től a magyar swingig. Csemege!

Egy jazzkarrier korai állomásai - Bacsik Elek és Tabányi Mihály

A magyar jazz swing korszakának kiemelkedő jelentőségű sztárja volt a rendkívül sokoldalú, a zene minden műfajában otthonos, Zeneakadémiát végzett tangóharmonikás, Tabányi Mihály. Már zeneakadémista korában elbűvölte a hangszerrel szemben komoly ellenérzéseket tápláló Kodály Zoltánt: „Ha Tabányi játszik a hangszeren, az jó.”

Az 1921-es születésű Tabányi Mihály mintegy három évtizeden keresztül a magyar zenei élet megkerülhetetlen figurája volt. Komolyabb eseményt nem rendezhettek részvétele nélkül. Sok száz hangfelvételének eladási számai minden korábbi rekordot felülmúltak mind a sellaklemez érában, mind a mikrolemez-gyártás korai korszakában. Nem egy mikrolemeze sorlemezként, azonos kiadási számmal akár három-négy különböző lemezborítóval is megjelent, tehát legalább három-négy, egyenként sokezeres darabszámú kiadásban is forgalomba került.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban**](#)!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon**](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

TRADÍCIÓ ÉS KREATIVITÁS • Zipernovszky Kornél

Kornél jazzújságíró (a transzformátor feltalálójának, Zipernowsky Károlynak a leszármazottja), alapítója és sokáig rovatvezetője volt a Gramofon, majd a Fidelio jazzrovatának, utóbbinál most is hetente publikál. Nyakig benne volt jópár jazz világsztár magyarországi turnéjának lebonyolításában és a Bohém Fesztivál sajtós tevékenységeiből is bőven kivette a részét. Meggyőződése szerint T. S. Eliot esszéje Hagyomány és egyéni tehetség kölcsönhatásáról a jazzre is érvényes.

Django Rulez

Ezt a stílust Django jazz-nek kellene nevezni, mondta az egyik Ferret-fivér; Rheinhardt egykori zenésztársa, annyira meghatározó volt az ő játéka. Viszont azt is hozzátette, hogyha Django nem lett volna, akkor is megszületett volna ez a stílus, mert minden együtt volt hozzá, ami kellett a létrejöttéhez.

 Amikor ezeket a sorokat írom, épp Magyarországra érkezett egy fellépésre Biréli Lagrène. A híres francia „manouche” gitáros mindig Django követőjének mondja magát, pedig több együttese is van egyidejűleg, köztük modern és jazzrock stílusúak is. Amelyikkel hozzánk látogatott, az kifejezetten ebben a djangói hagyományban mozog. Járt már nálunk nem kevésbé csodálatos kollégája, Christian Escoudé is, viszont ő a Lagrène előtt járó generáció tagja; Lagrène 48, Escoudé 67 éves. Lagrène-ről fennmaradt az a legenda is, hogy amikor mindössze négy éves lehetett, és a kezéhez képest egy óri-

ási gitárt próbált megszólaltatni, ezt véletlenül meghallotta Django fivére, Nin-Nin. Ugyan a kisfiú csak ügyel-bajjal tudta lefogni azokat a hangokat a bundon, amelyeket az általa utánozott felvételen Django két ujjal szólaltatott meg, Nin-Ninnek így is földre gyökerezett a lába, olyan biztos swing lüktetést hallott. Húsz évvel Django halála után hirtelen úgy érezte, hogy újjászületett a zseni lelke.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

DZSESSZTÉTIKA • Matisz László

Matisz László jazzújságíró (sőt, visszavonult jazz-zenész is: szaxofonos-fuvolista), a Gramofon jazzrovatánál dolgozott, a Sziget jazzprogramjait szervezte, közreműködött rengeteg jazznagyság magyarországi turnéjának lebonyolításában, évekig a Bohém Fesztiválnak is sajtósa volt. Esztétikai tárgyú, esztétikai megközelítésű cikkeiben nagyon fontos dolgokat mond ki. Figyelni kell rá!

A zenei sztereotípiák 2.

A zenei sztereotípiák kialakulására a belső, azaz személyiség lélektani, és külső (kor)szellemi motiváló erők mellett a klasszikus európai hangrendszer korlátai adhatják a magyarázatot. A helyyél-közzel könnyen kiismerhető logikai szisztémára épülő skálák és harmóniák, az ezekből adódó tonalitás egyrészt élénkítette a zene (és a vele való foglalatosságot) európai jelenlétét, másfelől behatárolta annak lehetőségeit. Az ősi és nagyon természetes pentatóniát tekinthetjük az egyik kiindulópontnak, mely nemcsak számos európai népzene-nek, de a korai kereszténység vallásos énekeinek alapjául is szolgált. Később a könnyen felfogható kvintkör, majd a terc-kör jelentette az elméleti alapot. A temperált hangrendszer, vagyis a kézenfekvő hangközök megkülönböztetésének és felismerésének igénye szerint – tekintettel az érzéki fogékonyságunkra is –, a lehető legtermészetesebb (dúr és moll) skálarendszerek terjedtek el. Tehát a viszonylag egyszerű, például a több ezer éves, indiai modális skálákhoz képest sokkal átláthatóbb európai hangrendszernek köszönhetően, egyre több ember érezhette úgy, hogy egyáltalán nincs elzárva ettől a varázslástól, amit zenének neveznek.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

JAZZKANCELLÁR KALANDJAI • Szalóky Béla

Béla a legsokoldalúbb magyar jazzmuzsikuskok egyike. Harsonás, a Benkó Dixieland Band kornettese, a Police Big Band vezető karmestere („civilben” ezért rendőr őrnagy). Megjárta nagy fesztiválok, híres jazzklubok sorát, mindenütt ott volt, ahol egy világsztár felbukkant, rendszeresen játszik jazznagyságokkal. Elsősorban a velük közös élményeit, sztorijait osztja meg cikkeiben.

Bánki csapongás, Hrabal módra

Drága kisasszonykák, komolyan sajnálhatják, hogy nem voltak ott Bánkon, mert ott megint volt jazzfesztivál, ráadásul tizedszer, ami szép kerek évforduló, magam is megemlékezem sokmindenről, ami tizedszer van, szóval volt ott kérem annyi látnivaló, meg hallanivaló, amennyi még a megyei nagyvásárban sincs, mert egyrészt a megyei nagyvásárban sosincs jazz, másrészt oda nem nagyon jönnek olyan finom népek, mint a jazzfesztiválra, példának okáért gondolok itt az amerikai művészekre, mert kérem, itt olyan szép számban voltak, hogy az ember szinte Amerikában érezhette magát, magam is kénytelen voltam sokszor angolul beszélni, ha szándékomban állt megértetni magamat. Szóval, kérem szépen, összejöttek itt mindenféle úri népek, művészek a világ minden fertályáról, ahogy említettem, még Amerikából is, de volt itt például egy finn zongorista, úgy hívják, hogy Marian Petrescu. Finn, ugye?

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a **Bohém Webáruházban!**

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a **Bohém-honlapon évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!**

ELFELEDETT NAGYSÁGOK • Joe Fritz

A mindig kifogástalan eleganciájú Fritz Józsi 1997-ben Bohém-tag is volt. Rendkívül népszerű, minden szempontból egyéni stílusú klarinétos, jelenleg saját zenekarával (Joe Fritz Band) és különböző formációkkal hallható, főként Budapesten. Rengeteget tud a jazzről zenész és történész szemmel egyaránt, rovatában általában egy-egy kevésbé ismert kiváló zenésszel foglalkozik.

Lambert, Hendricks and Ross

a vocalese stílus úttörői 1.

A vocalese stílus önmagában való kialakulása erősen megkérdőjelezhető, hiszen elég sokan kalandoztak el erre az útra már a '40-es évek elején is. Miről beszélünk tulajdonképpen? Egy olyan énekstílusról, ahol a hangszeres szólókat megszövegesítik, és úgy adják elő, hogy az eredeti felvételen elhangzott hangszerszóló egy történetet meséljen el. Készített ilyen felvételt a negyvenes években *Eddie Jefferson*, a *King Pleasure* vagy akár *Mel Tormé* is.

Amitől a Lambert, Hendricks and Ross több, vagy érdekesebb számunkra, az az, hogy ők olyat alkottak, ami egyrészt nem utolérhető, másrészt azóta is inspiráló.

A csoport minden szempontból a mai elvárásokkal szemben teljes kudarca lenne ítélve.

Az itt hiányosan közölt cikkeket teljes terjedelmükben elolvashatja, ha megvásárolja a Bohém JazzMagazin aktuális számát letölthető formátumban, 490 Ft-ért a [Bohém Webáruházban](#)!

A Bohém JazzMagazin előfizethető egy évre (6 szám) a [Bohém-honlapon](#) évi 2.490 Ft-ért (digitális), vagy 4.990 Ft-ért (nyomdai és digitális, ajándék CD-vel)!

ÚJDONSÁG! ÖRÖKÖS BOHÉM VIP-TAGSÁG

Az elmúlt három év tapasztalatai alapján bevezetjük a zenei területen talán egyedülálló tagsági rendszert Bohéméknél, az Örökös VIP-tagságot. A rendszer lényege, hogy egy nagyobb összegű egyszeri támogatással örökre hozzánk köthetik magukat a rajongók és szimpatizánsok, hogy ezentúl SOHA ne kelljen például koncertjegyet venniük. Lássuk a konkrétumokat, mit kap egy Örökös Bohém VIP-tag! Íme, ez van a csomagban:

1. névreszóló VIP-kártya egyedi tagsági számmal
2. ingyenes belépés a Bohém Ragtime Jazz Band ÖSSZES koncertjére
3. Bohém JazzMagazin, kéthavonta, digitálisan és postán (évfolyamonként egy ajándék CD-vel)
4. 25% kedvezmény a Bohém Webáruház összes Bohém-kiadványára
5. Bohém VIP-póló
6. exkluzív Bohém VIP-oldal használata
7. Bohém-koncert 50% kedvezménnyel az Örökös VIP-tag házi magánrendezvényén (akár esküvőn is)

És a nagy kérdés: ez mennyibe kerül?

Akik látták már az augusztus elején YouTube-ra került videóinkat, azok tudják a választ (s akik elsőik között jelentkeztek Örökös-tagnak, pláne), sőt azt is, hogy létezik egyéni és páros örökös tagság is.

Az Örökös Bohém VIP-tagság ára:

EGYÉNI: 100.000 Ft
PÁROS: 150.000 Ft

Az Örökös Bohém VIP-tagság a VIP-tag (vagy a zenekar) haláláig tart. Az örökös VIP-kártya szigorúan névreszóló, nem átruházható! Az Örökös Bohém VIP-tagságra a belépéstől számított három év garanciát adunk.

Ki lehet Örökös Bohém VIP-tag?

Bárki, aki a Bohém-hírlistán van, de max. 40 fő. Ez összesen értendő, az egyéni és a páros tagokkal együtt. Ha elértük a 40 főt, utána csak megüresedés esetén fogadunk be új örökös VIP-tagokat, de VIP-tag, Koncert VIP-tag, vagy Prémium VIP-tag még lehetsz. (Ha az Örökös, Koncert és Prémium VIP-tagok összlétszáma elérte a 60 főt, akkor viszont csak „sima” VIP-tagságra van csak lehetőség.)

Van garancia az Örökös Bohém VIP-tagságra? Mi történik, ha megszűnik a Bohém Ragtime Jazz Band, vagy a Bohém JazzMagazin?

Van garancia, 3 év. Ezalatt bőven ellentételezzük a az örökös tagságra fordított támogatást, ha ezután szűnne meg a zenekar, akkor az örökös VIP-tag nem kap

viszsa semmit, viszont ha korábban, akkor az alábbiak szerint fizetjük vissza a támogatást:

- a.) Az örökös VIP-tagság kezdetétől számított 1 éven belüli megszűnés esetén a befizetett támogatás teljes összegét.
- b.) Az örökös VIP-tagság kezdetétől számított 2 éven belüli megszűnés esetén a befizetett támogatás összegének 60%-át.
- c.) Az örökös VIP-tagság kezdetétől számított 3 éven belüli megszűnés esetén a befizetett támogatás összegének 30%-át.

Mire vonatkozik a garancia?

A Bohém Ragtime Jazz Band működésére. Éves koncertszámot nem tudunk garantálni, de az eddigi három évtized alapján évi 50-100 koncert várható. A magas költségek miatt a Bohém Fesztivál és a Bohém JazzMagazint sem tudjuk hosszútávon garantálni, de igyekszünk mindent megtenni, hogy ezek az évek, évtizedek óta működő „melléktevékenységeink” se maradjanak el. Ebben segít a VIP-tagsági rendszer is.

